

Arrest

nr. 199 824 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. JOCHEMS
Thonetlaan 110
2050 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, diende op 21 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 10 december 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers eerste aanvraag ontvankelijk. Verzoeker werd in afwachting van een beslissing ten gronde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 2 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvragen van 21 juni 2010 en 10 december 2010 ongegrond. Hij leverde dezelfde dag ook een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af.

Op 19 juli 2013 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen de ongegrondheidsbeslissing van 2 mei 2013 alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Op 31 juli 2013 trok de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2013 in, waarop de Raad in zijn arrest met nr. 110 666 van 26 september 2013 de afstand van het geding vaststelde inzake het beroep dat de verzoeker tegen deze ingetrokken beslissingen indiende.

Op 9 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde beide voormelde verblijfsaanvragen opnieuw ongegrond. Hij gaf ook een bevel om het grondgebied te verlaten af aan verzoeker. Op 24 oktober 2013 diende verzoeker tegen beide beslissingen van 9 augustus 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 november 2013 trok de gemachtigde opnieuw de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2013 in, waarop het hiertegen ingediende beroep werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 115 289 van 9 december 2013.

Op 4 november 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij hij beide aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde. Verzoeker diende ook tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die de beslissingen bij arrest met nummer 125 547 van 12 juni 2014 vernietigde.

Op 30 juli 2014 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij hij beide aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2010 en 10.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werden ingediend door :

*T., J. (R.R.: [...])
Geboren te A. op [...]1986
Nationaliteit: Marokko
Adres: [...] 1000 Brussel*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvragen die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.03.2011, deel ik u mee dat deze verzoeken ongegrond zijn.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T. J., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 29.07.2014 in gesloten omslag).

Derhalve 1)

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Op 30 juli 2014 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T., J.

Geboortedatum: [...]1986

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM.)

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te

beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “*moet*” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn van 30 dagen toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel met dezelfde termijn af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de

ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid. De exceptie wordt verworpen.

Echter, de Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel uiteenzet in zijn verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is om deze reden het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien op 2/05/2013 een eerste ongegrondheidsbeslissing werd genomen welke werd betekend aan verzoeker op 19/06/2013;

Aangezien er tijdig en ontvankelijk hoger beroep aangetekend werd;

In het beroepsverzoekschrift werd onder schending van de zorgvuldigheidsplicht gewezen op het feit dat geen rekening gehouden werd met de laatste medische gegevens overgemaakt door verzoeker in 2012 en met het aanvullend verzoekschrift van Sireas dd. 16/01/2013 bij de medische beoordeling;

De bestreden beslissing dd. 2/05/2013 werd ingetrokken nog voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen er zich over kon buigen. De tweede beslissing dd. 09/08/2013 verwijst wel naar deze recent medische attesten in haar opsomming van “de voorgelegde medische attesten” maar niet naar de aanvulling van Sireas van 16/01/2013;

Ook deze beslissing werd aangevochten en opnieuw ingetrokken;

De derde beslissing van 4/11/13 probeerde deze argumenten te omzeilen door te stellen dat deze argumenten (m.n. financiële situatie, toestand in Marokko, getuigenissen, verklaringen in een aanvulling op 16.01.13)geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (?);

Terwijl deze aanvulling dd. 16/01/13 net wel de medische toestand van verzoeker betreft en in het bijzonder toelicht dat verzoeker:

- *Afhankelijk is van hulp van anderen en niet volledig zelfstandig kan functioneren*
- *in België bijgestaan en geholpen kan worden en wordt maar deze hulp niet voorhanden is in Marokko gelet op gebrek aan financiële middelen en familieleden*
- *niet over de juiste medische zorgen kan beschikken in Marokko zodat bij terugkeer zijn gezondheidstoestand snel en in ernstige mate zal verslechteren*
- *gelet op zijn handicap aan een onmenselijke en ontterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM blootgesteld zal worden in Marokko;*

Uit de bijgevoegde documenten kan afgeleid worden dat het noodzakelijk is dat verzoeker zijn behandeling in België kan blijven voortzetten en dat hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico

inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst daar de gepaste medische zorgen niet beschikbaar en of toegankelijk zijn;

Noch de beslissing zelf noch het medisch advies dat gevoegd wordt bij en deel uitmaakt van de beslissing hielden rekening met deze argumenten, laat staan antwoordden op deze argumenten;

Wel integendeel daar het medisch advies van 07/08/13 stelde dat:

“Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft... Verder is geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.”

Er werd dus geen rekening gehouden met deze argumenten alhoewel ze essentieel zijn bij de beoordeling van de graad van ernst van de aandoening in de zin van beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst;

De Raad van Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest van 12 juni 2014 dat dit stuk wel ter beoordeling had voorgelegd dienen te worden aan de Ambtenaar-Geneesheer en in haar beoordeling betrokken had moeten worden;

De bestreden beslissing werd vernietigd wegens schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht;

De vierde en huidige beslissing welke bij dit hoge beroep aangevochten wordt maakt opnieuw geen melding van dit stuk, namelijk de aanvulling van het verzoek tot medische regularisatie door de VZW Sireas dd. 16/01/13;

De bestreden beslissing maakt niet enkel geen melding van deze stukken gevoegd bij de aanvulling van het verzoek tot medische regularisatie door de VZW Sireas dd. 16/01/13 maar betreft het ook niet in haar beslissing;

De vorige (derde) beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken had met deze gegevens geen rekening gehouden stellende dat ze geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker maar de Raad van Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat de ze wel dienden voorgelegd te worden aan Ambtenaar-Geneesheer en betrokken te worden in het medisch advies door de Ambtenaar-Geneesheer;

Het is dan ook opmerkelijk dat de huidige (vierde) beslissing met geen woord meer rept over deze gegevens maar het is des te opmerkelijker dat ze evenmin werden voorgelegd aan de Ambtenaar-Geneesheer daar ze niet voorkomen in de lijst van onderzochte stukken;

De Ambtenaar-Geneesheer heeft dat ook geen rekening gehouden met de gegevens in het aanvullend verzoekschrift van de VZW Sireas dd. 16/01/13 en bijgevoegde stukken laat staan deze in haar beoordeling betrokken;

De bestreden beslissing (blijft) schendt aldus de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsverplichting (schenden);”

Verzoeker meent dat de gemachtigde opnieuw geen rekening hield met of geen melding maakte van stukken gevoegd bij de aanvulling opgesteld door de VZW Sireas van 16 januari 2013, hoewel de Raad de voorgaande beslissing van 4 november 2013 tot weigering van een machtiging tot verblijf om medische redenen reeds vernietigde omdat met deze gegevens geen rekening was gehouden. Hij stelt dat de huidige eerste bestreden beslissing om dezelfde reden opnieuw moet worden vernietigd.

Met zijn kritiek heeft verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht op het oog.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische

en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen en dat formeel over alle voorgelegde pertinente gegevens moet gemotiveerd worden.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker meent dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met gegevens gevoegd bij het stuk van Siréas van 16 januari 2013 en hier ook geen enkele melding van wordt gemaakt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in het advies van de arts-adviseur waarop de eerste bestreden beslissing volledig steunt rekening werd gehouden met onder andere de volgende stukken

- *Niet medisch stuk, van dhr. S. R. dat deze af en toe helpt in het huishouden (boodschappen, koken).*
- *Niet medisch stuk de dato 01/10/2012 van R. A. Verklaring dat hij de betrokkene helpt bij verplaatsingen.*
- *Niet medisch stuk, niet gedateerd, van S. F.. Verklaring dat ze af en toe helpt in het huishouden als de betrokkene erom vraagt.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat dit bijlagen zijn die deel uitmaken van het stuk van 16 januari 2013, zodanig dat verzoeker niet dienstig kan betogen dat met deze gegevens helemaal geen rekening werd gehouden en dat ze niet zouden voorkomen in de lijst van onderzochte stukken. De arts-adviseur stelt verder ook nog *“De betrokkene krijgt waar nodig hulp in het huishouden door kennissen en/of vrienden uit de omgeving, maar heeft geen nood aan specifieke medische mantelzorg. Het betreft hier louter sociale omkadering door naasten die evengoed in het land van herkomst kan voorzien worden door burens/kennissen/vrienden/familieleden op de plaats waar de betrokkene daar verblijft.”*

Hieruit blijkt dat de arts-adviseur ook impliciet doch zeker kennis heeft genomen van de inhoud van het stuk met betrekking tot het overlijden van de vader, nu dit element in het licht van de nodige mantelzorg werd aangehaald en de arts-adviseur van mening is dat mantelzorg kan geboden worden in het herkomstland. Ook wat betreft het voorschrift en de offerte voor de orthese blijkt dat de arts-adviseur heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker een orthese als hulpmiddel gebruikt en hier een antwoord op heeft geformuleerd in het advies. Verzoeker toont dan ook niet aan dat met enig nuttig ingediend stuk geen rekening werd gehouden of dat de gemachtigde en de arts-adviseur op enig element niet hebben geantwoord. Bijgevolg werd het gewijsde van het arrest nr. 125 547 van de Raad van 12 juni 2014 gerespecteerd.

Verzoeker stelt nog dat de elementen uit de gegevens gevoegd bij het stuk van 16 januari 2013 essentieel zijn bij de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Evenwel besloot de arts-adviseur dat de aandoening van verzoeker geen aandoening is die *“die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”* Wat betreft de asymmetrische motorische polyneuropathie als sequel van een doorgemaakte poliomyelitis, is de arts-adviseur van oordeel dat het probleem niet progressief is en dat de orthopedische schoenen, krukken en orthesen wel hulpmiddelen zijn maar geen medische behandeling die een invloed heeft op het probleem zelf. Hij acht een opvolging door een neuroloog weinig zinvol omdat het probleem niet progressief is. Wat betreft de depressieve symptomen, acht de arts-adviseur dit een banaal probleem omdat er nooit hospitalisatie nodig is geweest voor het probleem. Nu de arts-adviseur oordeelde dat voor de aandoeningen van verzoeker geen behandeling nodig is, ligt het voor de hand dat hij ook niet is ingegaan op de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de behandeling.

Een schending van de formele motiveringsplicht *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Hij geeft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Aangezien het medisch advies waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarop de bestreden beslissing steunt stelt dat de aandoening geen graad van ernst heeft zoals vereist door artikel 3 EVRM zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van ziekte;

Terwijl artikel 3 EVRM een minimumnorm is waaraan voldaan moet worden in de EU lidstaten en in casu wordt voldaan door artikel 9 ter §1 Wet 15/12/1980 ;

Artikel 9 ter §1 Wet 15/12/1980 voorziet evenwel in een ruimere bescherming dan artikel 3 EVRM;

Bovendien zo blijkt uit de Europese rechtspraak vereist artikel 3 EVRM niet dat de gezondheidstoestand actueel en direct levensbedreigend dient te zijn;

Er dient rekening te worden gehouden met verschillende factoren zijnde:

- *De ernst van de aandoening*
- *De mate van beschikbaarheid van de vereiste medische zorgen en medicatie in het land van oorsprong*
- *De mate van toegankelijkheid tot de vereiste zorgen en medicatie in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;*

Het EHRM houdt rekening met elk van deze factoren die op zich misschien geen schending uitmaken van artikel 3 EVRM maar wel in combinatie met elkaar;

Zodat de bestreden beslissing door te poneren dat artikel 3 EVRM(zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van ziekte een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting , van artikel 9 ter §1 van de Wet van 15/12/1980 en van artikel 3 EVRM(zoals geïnterpreteerd door het EHRM);

Tweede Onderdeel

Aangezien de bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies dat in bijlage is gevoegd en stelt het medisch dossier de arts-adviseur niet toelaat het bestaan vast te stellen van de actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM :

“Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu om een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel

Derhalve

1)kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2)kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM;”

Aangezien het medisch advies stelt dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet beschouwd kunnen worden als direct levensbedreigende aandoeningen zodat geen contra-indicatie om te reizen weerhouden kan worden en vanuit medisch perspectief een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Terwijl dit vooreerst gesteld wordt zonder rekening te houden met gegevens (zie eerste middel) welke relevante inlichtingen ter zake bevatten;

Terwijl dit bovendien een onjuiste interpretatie uitmaakt van artikel 3 EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM welke niet als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening levensbedreigend dient te zijn (zie tweede middel: eerste onderdeel);

En terwijl het niet is omdat de aandoening niet levensbedreigend zou zijn dat dit automatisch betekent dat een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden;

Dit betreffen twee verschillende hypothesen die apart onderzocht dienen te worden en aldus ook apart beoordeeld dienen te worden;

Er dient nagegaan te worden op medisch vlak wat de beschikbaarheid is van de vereiste zorgen en medicatie, wat in casu geenszins gebeurde;

Er dient rekening te worden gehouden met de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen en medicatie in het land van herkomst, wat in casu evenmin gebeurde;

Er werd niet onderzocht of dat een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden;

Men moet niet enkel rekening houden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst maar ook met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene bijvoorbeeld of er nog familie aanwezig was of opvang voorhanden is in het land van herkomst;

Deze beoordeling op vlak van elk van deze factoren ontbreekt volledig zodat de betreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting, van artikel 9 ter §1 van de Wet van 15/12/1980 en van artikel 3 EVRM;

Derde onderdeel

Aangezien op 2/05/2013 een eerste ongegrondheidsbeslissing werd genomen welke werd betekend aan verzoeker op 19/06/2013;

Aangezien er tijdig en ontvankelijk hoger beroep aangetekend werd;

De bestreden beslissing dd. 2/05/2013 werd ingetrokken nog voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen er zich over kon buigen.

Op 9/08/2013 volgde een tweede ongegrondheidsbeslissing;

Ook hiertegen werd beroep aangetekend en opnieuw volgde de intrekking van deze beslissing ;

Op 4/11/13 volgde een derde beslissing waartegen verzoeker beroep instelde en welke bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 12/06/14 werd vernietigd;

De beslissing die het voorwerp uitmaakt van dit beroep is de vierde beslissing die genomen werd op identieke gronden en zonder de motivering aan te passen;

De 4 beslissingen zelf worden identiek en op standaardwijze gemotiveerd. Enkel de datum van de beslissing is verschillend. Er wordt verwezen naar het medisch verslag van Dr P.C. in gesloten omslag in bijlage;

Het medisch verslag van 7/08/13 houdt rekening met medische vaststellingen en attesten van 2011 en 2012 waar in het eerder verslag van 2/05/13 geen rekening mee gehouden werd en het medische verslag van 29/07/14 (gevoegd bij de huidige beslissing) houdt ook rekening met de niet medische stukken zijnde de verklaringen van S. R., S. F. en R. A.;

Maar de conclusie van Dr P. in haar verslag van 29/07/14 is identiek aan deze in haar verslagen van 7/08/13 en 2/05/13 en telkens wordt er geen rekening gehouden met de gegevens in en stukken bij de aanvulling van het verzoekschrift dd; 16/01/13 van de VZW Sireas;

Men blijft dus motiveren in algemene en vage standaardbeoordelingen waarbij men niet bijkomend antwoord geeft op de vraag of een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst;

Men doet dit evenmin in de vierde beslissing daar men zich steunt op hetzelfde medisch advies dat bij de eerdere beslissingen gevoegd werd;

Hierbij houdt men geen rekening met de overgemaakte inlichtingen in het aanvullend verzoekschrift van Sireas dd. 16/01/201 laat staan dat me deze argumenten weerlegt;

Men houdt evenmin rekening met het gebrek aan familiale en sociale opvang in het land van herkomst wel integendeel ondanks dat uit de voorgelegde stukken (nogmaals ten overvloede zie bijlage 3) blijkt dat deze opvang er niet is in Marokko blijft men volhouden dat de opvang die er wel is in België ook kan in Marokko;

Er wordt zelfs helemaal geen onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het is niet voldoende te stellen dat verzoeker zou kunnen reizen;

Het blijkt evenmin dat de Arts van de Dienst Vreemdelingenzaken een bijzondere expertise zou hebben met betrekking tot de behandeling van deze aandoening in Marokko;

Het is duidelijk dat onvoldoende onderzoek werd gedaan terwijl verzoeker zelf wel gemotiveerd heeft(aanvullend verzoek van Sireas dd. 16/01/13) dat een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden en er gebrek aan opvang is zonder dewelke hij niet kan functioneren;

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende werd gemotiveerd en de motiveringsverplichting, art 9. ter § 1 Wet van 15/12/1980 en art.3 EVRM geschonden werden;”

De Raad onderzoekt de in het eerste en tweede middelonderdeel uiteengezette schending van de motiveringsplicht, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM tezamen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 [...]

§ 2 [...]

§ 3”

Verzoeker stelt in zijn eerste en tweede middelonderdeel dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het advies waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst ten onrechte werd beperkt tot een onmiddellijk gevaar voor het leven. Hij is van oordeel dat de arts-adviseur enkel is

nagegaan of de aandoening van verzoeker actueel en direct levensbedreigend is. Hij wijst erop dat er ook aandoeningen bestaan die niet direct levensbedreigend zijn maar die bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico kunnen inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij meent dat de verschillende hypothesen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werden onderzocht. De arts-adviseur had volgens verzoeker ook moeten nagaan of de nodige zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Dit is volgens hem in strijd met de motiveringsplicht en het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur heeft volgens verzoeker een te strikte lezing van artikel 3 van het EVRM in zijn advies gebruikt, die volgens hem niet als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening levensbedreigend moet zijn.

Verzoeker voert een theoretisch betoog dat volledig voorbijgaat aan het *in casu* voorliggend medisch advies van de arts-adviseur. De arts-adviseur heeft zich *in casu* in geen geval beperkt tot het stellen dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte of een afwezigheid van acuut levensgevaar. De arts-adviseur heeft zich wel degelijk over alle hypothesen uitgesproken. De arts-adviseur is van oordeel dat er voor de spieratrofie waaraan verzoeker lijdt geen enkele medische behandeling bestaat en een opvolging door een neuroloog weinig zin heeft. Wat de depressie betreft, stelt de arts-adviseur dat het om een banale aandoening gaat waarvoor verzoeker behandeld wordt met psychofarmaca die enkel het beter slapen tot doel hebben. De arts-adviseur besluit verderop in haar advies dat *“Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”* Gezien de arts-adviseur van mening is dat de voorgeschreven behandeling niet nodig is en ook heeft gemotiveerd waarom zij deze mening is toegedaan, moest zij ook niet nagaan of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Het feit dat de arts-adviseur in de bestreden beslissing een voorbijgestreefde rechtstheoretische beschouwing citeert, doet geen afbreuk aan het feit dat de arts-adviseur wel degelijk de volledige toetsing heeft gedaan en de risico's zoals vervat in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht zonder dat zij dit *in casu* op een wijze heeft gedaan die de verschillende hypothesen en dus de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet respecteert (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden dat het EHRM niet langer als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening levensbedreigend moet zijn. Er blijkt echter wel dat het EHRM de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Verzoeker toont niet aan dat dit *in casu* het geval zou zijn. Opnieuw herhaalt de Raad dat niet kan aangenomen worden dat de arts-adviseur heeft nagelaten een standpunt in te nemen aangaande de vraag of de aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien de adequate behandeling zou ontbreken. De arts-adviseur is immers van oordeel dat de aandoening geen behandeling behoeft maar enkel een sociale omkadering.

Waar verzoeker in zijn derde middelonderdeel stelt dat de arts-adviseur geen bijzondere expertise zou hebben met betrekking tot de behandeling van verzoekers aandoening in zijn herkomstland, wijst de Raad erop dat dit geen voorwaarde is vereist in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte herhaalt verzoeker in zijn derde middelonderdeel zijn kritiek uit het eerste middel. Hij herhaalt de chronologie van de eerdere beslissingen volgend op de medische regularisatieaanvraag en dat geen rekening werd gehouden met het stuk van 16 januari 2013. De Raad heeft hierboven reeds vastgesteld dat deze kritiek niet gegrond is. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het huidig medisch advies een kopie is van de medische adviezen van 7 augustus 2013 of 2 mei 2013. Het feit dat de arts-adviseur de vraag naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling opnieuw niet heeft beantwoord, is een correcte vaststelling van verzoeker op zich niet

voldoende voor een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* gezegd, is een arts-adviseur slechts gehouden tot een onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling als deze noodzakelijk blijkt om een reëel risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling te vermijden. Verzoeker ontwikkelt zijn middelen echter niet in die zin.

Wat de familiale en sociale opvang betreft, merkt de Raad op dat de arts-adviseur op redelijke wijze heeft vastgesteld dat de hulp die verzoeker krijgt zich volgens de voorgelegde getuigenissen beperkt tot huishoudelijke taken zoals onder meer boodschappen en verplaatsingen die door familie, kennissen en vrienden in zijn land van herkomst zou kunnen worden uitgevoerd. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een nieuwe getuigenis van zijn tante S.F. en van E.G.M. Deze elementen lagen niet voor bij de arts-adviseur op het ogenblik van het opstellen van het advies, noch bij het opstellen van de bestreden beslissing door de gemachtigde. De Raad kan bijgevolg geen rekening houden met deze stukken gezien hij zich bij zijn wettigheidstoets moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Ten overvloede meent de Raad dat door in deze getuigenissen aan te geven dat zijn vader gestorven is en zijn moeder verdwenen zou zijn, verzoeker het kennelijk onredelijk karakter niet aantoot van het standpunt van de arts-adviseur om beroep te doen op andere familie of op kennissen en vrienden in het herkomstland .

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES